

жена да стои подъ дървото. като си простре изсѣхнала та ржка къмъ мене и почна да ма вика — азъ не зная и не помня какъ съмъ избѣгналъ.

Раймондъ. (Като показва на чърквица та). — До гдѣто е тѣзи чърквица тука близо, не може да съществува подобно нѣщо и да заблуждава дъщеря ви. —

Тибо. О не, не, напразно не ми ся явява даже три пѣти на снѣ. Въ Раймсъ видѣхъ я да сѣди на царский прѣстолъ, глава та ѝ окичена отъ пламенъ диамантъ съ седемъ звѣзди, въ ржка та ѝ скиптеръ, съ три крема и азъ, двѣ тѣ ѝ сестри, вси тѣ князове, графове, владици, самий кралъ да ѝ ся покланями. Отъ гдѣ до гдѣ подобна свѣтлость да ми ся яви въ колиба та? О, това значи на лоше! Но азъ го изяснявамъ тѣй: тя като естествено надарена съ вси тѣ дарби, съ богата хубостъ е украсено нейно то тѣло и е най-отлична та отъ вси тѣ девойки въ село то; а като ся срамува отъ своя та низостъ, храни въ сърдце то си грѣшно то високомѣрие, и високомѣрие то е, чрѣзъ което падна Ангела, та стана на дяволъ.

Раймондъ. Но я кажете ми, отче, не е ли тя отъ тритѣ ви дъщери най-прѣкрасната, сама та украсена съ вси тѣ умственни дарби? Не е ли тя най-разумната, добродѣтелна дѣвица а ты гледашъ на нея, ты я имашъ като най-ниска та слугиня, която е задлъжена покорно всичко да извършва. —

Погледни, че въ нейни тѣ рждѣ успѣватъ стада та ви, на сѣйдби тѣ какъ ся всякога старае, щото да бжде повече плодъ и, всичко, всичко, що сполѣти въ рждѣ тѣ ѝ успѣва, и връзъ него ся разлива една благословия, едно благополучие. —

Тибо. Да любезний ми! Похвала, благополучие; нѣ при тѣзи благословия какъвъ ужасенъ страхъ и трепетъ ся задава въ сърдце то ми! Азъ ще мълчж, искамъ да мълчж, защото не можъ да клевета собственната си рожба, не желая да я убивамъ по такъвъ начинъ. — Отговарямъ, споредъ отеческити си длѣжности, и не можъ друго нищо направя, освѣнъ да я пазя, освѣнъ да ся моля Богу за нея: пазение то ми е да отбѣгва отъ самодивско то дърво, да не остава сама да копае кореніе въ срѣдъ нощъ, да не писва знаци въ песекъ тѣ, защото лесно ся разсърдватъ духове тѣ, които лежжтъ и чакатъ подъ тънка та мрѣжа за да нападнѣтъ человекъ. — Не оставай никога сама, защото и въ пустиня та ся яви Богу дяволъ тѣ. —